

הפצוע הישראלי

מחזה מאת נעם גיל

רשימת דמויות:

תמי, אישה צעירה בת שלושים ושתיים.

דרורה, אישה מבוגרת בשנות השישים לחייה.

סניטר/בוריס, דמות מסתורית באמצע שנות השלושים לחייו.

ד"ר דיוויד וייס, מנהל המחלקה, בשנות החמישים לחייו.

מנשה (דיוויד ברוזה, רופא, קצין, דני רובס, שמעון, אורי), סכיזופרן באיזה גיל שהבמאי/ת/תחליטה.

פרולוג

לפני שההצגה מתחילה, כשהקהל יושב במקומו וממתין לירידת האורות, ד"ר וייס, מנהל המחלקה, והסניטר, נכנסים פנימה.

וייס פונה לקהל. הסניטר עומד לידו, פאסיבי.

וייס: (לקהל) לפני שנתחיל יש כמה כללים שחשוב שתעמדו בהם. קודם כל, אני מבקש מכם לצפות במתרחש בשקט המירבי, לא לדבר האחד עם השני, לסגור פלאפונים, לא לצאת באמצע, לא לדבר. תתנהגו כאילו אתם בתיאטרון. האנשים שבהם תצפו אמיתיים. הם לא דמויות. הם לא עכברי מעבדה. תשתדלו לא לשפוט אותם. אנחנו לא יותר טובים מהם.

הסניטר הולך לעבר המסך שבקדמת הבמה ופותח אותו, חושף את הקהל לחדר במחלקה רפואית.

במרכז הבמה שוכבת דמות מגובסת מכף רגל ועד ראש. ליד הדמות יושבות דרורה ותמי. גבר נוסף עומד לידן עם גיטרה.

וייס: ברוכים הבאים למחלקה. אלו הם האנשים שבחברתם נבלה את הזמן הקרוב. אל תדאגו, אף אחד כאן לא נושך, לאף אחד כאן אין כוונות רעות, אז תתרווחו, תירגעו, תשתחררו, תתנתקו מהעולם שבחוץ, תתעלמו מהדעות הקדומות, סלקו כל מחשבה מטרידה מהראש, והכי חשוב, תפתחו את עצמכם להצגה. אנחנו יכולים להתחיל.

וייס יוצא, משאיר את דמויות המחזה לבדן בחדר.

הסניטר נותר על הבמה, נכנס לשטח החדר.

תמונה 1

הזמר/דיוויד ברוזה בדיוק מנגן עם הגיטרה שלו את השיר "יהיה טוב". הוא עומד ליד הפצווע. האימא נרגשת מכל האירוע, האישה פחות.

דיוויד: "עוד יגור זאב עם כבש ונמר ירבץ עם גדי, אך בינתיים אל תוציא את ידך מכף ידי, כי יהיה טוב, כן, יהיה טוב, לפעמים אני נשבר, אז הלילה או הלילה, אתך אני נשאר."

דיוויד מסיים את השיר בפאתוס המפורסם שלו.
הוא מנשק את הפצווע על מצחו, נרגש, אפילו על סף בכי.

דיוויד: תהיו חזקים.
דרורה: תודה, מר ברוזה.
דיוויד: דיוויד.
דרורה: (מתרגשת) תודה, דיוויד... ברוזה... דיוויד ברוזה.
דיוויד: כולנו מתפללים לאורי.
דרורה: הלוואי עלינו האופטימיות שלך.
דיוויד: רק תאמינו. כל מה שאתן צריכות זו קצת אמונה.
דרורה: אמן אמן.
דיוויד: הוא ילד חזק.

דיוויד מחבק את דרורה שנאחזת בו בייאוש ומרכין ראש לעברה של תמי, שמחייכת אליו חיוך סמלי.

דרורה: תודה שבאת.
דיוויד: זה המעט שיכולתי לעשות.

הוא יוצא החוצה.

דרורה: מותק של בן אדם, דיוויד ברוזה. לא מובן מאליו שיבוא לפה, מקריב מהזמן היקר שלו בשביל לעשות לנו טוב וזה עוד המעט שהוא היה יכול לעשות, דיוויד ברוזה. מותק של בן אדם.

שקט.

- תמי:** למה דיוויד ברוזה בא לפה?
- דרורה:** הוא בא לפה ל... לעזור לנו ב... בתקופה הקשה... לעזור לנו בתקופה הקשה שאנחנו... אהה... עוברות.
- תמי:** אז דיוויד ברוזה הולך לכל מטופל בבית החולים שנמצא במצב קשה?
- דרורה:** מה זה משנה למה הוא בא לפה? דיוויד ברוזה הגיע אלינו לשיר לילד שלי. דיוויד ברוזה מראה לנו שאנחנו לא לבד, שיש אנשים טובים במדינה שלנו, אנשים שאכפת להם, שמתפללים לשלומנו.
- תמי:** למה שמישהו יתפלל לשלומנו של אורי?

לדרורה אין תשובה.

- תמי:** זה לא מוזר שהוא בא לפה? דווקא לפה? ומי זה בדיוק ה"כולנו" שעליו הוא דיבר? מה מיוחד באורי ש"כולם" יתפללו בשבילו? למה אורי ראוי לדיוויד ברוזה ואחרים לא? ולמה הוא קרא לו אורי?
- דרורה:** זה השם שלו.
- תמי:** השם שלו אורי.
- דרורה:** אז הוא התבלבל בין אורי לאורי, אז מה?
- תמי:** ולמה הוא אמר "זה המעט שיכולתי לעשות"? מה זה אומר בדיוק "המעט שיכולתי לעשות"?
- דרורה:** (מיואשת) די, תמי.
- תמי:** זה היה בכלל דיוויד ברוזה? הוא לא נראה כמו דיוויד ברוזה. ולמה הוא קרא לאורי "ילד"? מי קורא לגבר בן שלושים ושלוש ילד?
- דרורה:** למה את שואלת את השאלות האלה?
- תמי:** אני רוצה להבין.
- דרורה:** את לא רוצה להבין. את רוצה שיהיה ברור שאורי לא מיוחד, שאין בו שום דבר חשוב, שאין בנו שום דבר חשוב, זה מה שאת רוצה, שנבין שאורי הוא סתם בן אדם... שהוא לא ראוי לדיוויד ברוזה.
- תמי:** אני חושבת שהוא התבלבל בחדר, זה מה אני חושבת.
- דרורה:** ומה אם דיוויד ברוזה התבלבל בחדר?
- תמי:** זה לא היה דיוויד ברוזה.

דרורה: אני אומרת שזה כן היה דיוויד ברוזה. דיוויד ברוזה היה פה ודיוויד ברוזה שר לאורי שלנו. לי לא אכפת אם דיוויד ברוזה התבלבל או לא. ואת יודעת מה? שיתבלבל. למה שזה ישנה לנו? את שמעת מה הוא אמר? אנחנו צריכות להאמין.

תמי: (מגחכת) להאמין?

דרורה: תצחקי כמה שאת רוצה, אבל אני מאמינה שאורי ייצא מזה.

תמי: תסתכלי עליו. איך הוא ייצא מ...

דרורה: (מתפרצת עליה, על סף בכי) אני מחפשת את נקודת האור מאז שנכנסנו לפה וזה קשה, זה ממש קשה, וכשדיוויד ברוזה מגיע לפה וכשהוא אומר שהילד שלי מיוחד ושנחנו צריכות להאמין אני מנסה להאמין ולפעמים אני מצליחה לשכנע את עצמי שיהיה טוב, (מצטטת מהשיר) שיהיה טוב, כן, שנחזור למה שהיה פעם ואז את באה עם הפרצוף תחת שלך ומזכירה לי שאין למה לקוות, שהכל שחור. למה את עושה לי את זה? למה את עושה את זה לעצמך?

תמי לא מגיבה, ממשיכה לבהות קדימה.

לאחר כמה רגעים לא קצרים של שקט, תמי שוב שוברת את השתיקה.

תמי: ואם אנחנו כבר מדברות על דברים מוזרים, (מצביעה על האדם המסתורי שבחדר) מישהו פה יכול להסביר לי מה הבן אדם הזה עושה פה?

דרורה מביטה עכשיו בפעם הראשונה על הבן אדם שעומד בקצה החדר, לבוש במדים כחולים של סניטר.

דרורה: זה... זה... מי זה באמת?

תמי מתקרבת לסניטר, בוחנת אותו. הסניטר מביט בה חזרה.

תמי: מי אתה?

סניטר: אני הסניטר.

דרורה: סניטר? (הסניטר מהנהן) איך קוראים לך?

סניטר: בוריס.

דרורה: (מתפקעת מצחוק) בוריס?

סניטר: בוריס.

תמי: בוריס??

דרורה: אתה בוריס?

סניטר:	כן, אני בוריס.
דרורה:	אתה לא נראה כמו בוריס.
סניטר:	השם שלי בוריס.
דרורה:	(צינית) כן, ואני נְטָשָה.
תמי:	מה אתה עושה פה?
סניטר:	באתי לעזור.
דרורה:	אוקיי, עזרת. תודה. עכשיו אתה יכול ללכת.
תמי:	לעזור במה?
דרורה:	אל תשתפי אתו פעולה.
סניטר:	לעזור לך להיפרד.
דרורה:	אורי שלנו חזק. הוא ישרוד.
תמי:	אורי הולך למות?

הסניטר לא עונה.

תמי:	מה אתה יודע?
בוריס:	אני יודע שאת דרורה ואת תמי, אני יודע מי אתן ומאיפה באתן, אני יודע מה קרה, איך זה קרה, אני יודע עליכן הכל. (לתמי) אני יודע גם איך הכרת את אורי, איך התאהבתם, איפה התחתנתם, אני יודע איך הכל התחיל ואני יודע גם איך הכל יסתיים.

דרורה ותמי מביטות האחת על השנייה, המומות.

תמי:	מי אמרת שאתה?
בוריס:	בוריס.
דרורה:	(לתמי) אני לא רוצה אותו פה.

תמי מתקרבת לסניטר, בוהה בו.

תמי:	מי אתה באמת?
סניטר:	את יודעת מי אני.
תמי:	בוריס?

הסניטר לא עונה.

תמי: איך קוראים לך באמת?
סניטר: השם שלי...
רופא: (ממשיך אותו, תקיף) מנשה??

איש עם חלוק לבן נכנס במהירות ובביטחון רב לתוך שטח החדר. את האיש עם החלוק משחק אותו שחקן שגילם את "דיוויד ברוזה", אבל הפעם דיוויד ברוזה שינה את מראהו ועכשיו לבוש כרופא.

רופא/דיוויד ברוזה: מה אתה עושה פה?

תמי: מנשה??
רופא: גינוסר מעשרים ותשע שוכב בחדר שלו כבר שעה.
סניטר: גינוסר לא...
רופא: (ממהר לקטוע אותו) אתה רוצה להתווכח איתי? (הסניטר לא עונה) תוריד את עשרים ותשע מטראומה למינוס אחד ובדרך חזרה תעבור בכירורגית, לך לשישים וארבע, מעבירים שם מנותח להתאוששות ואז תחזור לפה לפינוי של שתים עשרה ושלושים ושבע ואז תעביר חזרה לטראומה את שמונים וארבע.

הסניטר נותר במקומו. הרופא מתקרב אליו באופן מתגרה.

רופא: שאני אדבר עם אבטחה? (הסניטר שותק) יפה, אז עכשיו עוף מפה לפני שאני מגיש נגדך תלונה בכוח אדם. (הסניטר לא זז) יאללה כבר!!!

הסניטר יוצא החוצה.

רופא: אני מתנצל על כל מה ש...
תמי: (קוטעת אותו) למה אמרת גינוסר?
רופא: מה?
תמי: אורי גינוסר. אמרת שגינוסר מחכה לפינוי. (הרופא לא מבין) אנחנו גינוסר.
רופא: (מביט ברשומות שלו) לחסן התכוונתי.
תמי: חסן?
רופא: המטופל החייל מהחדר ליד. זה שנפגע בהתקלות. התבלבלתי בחדר.

- דרורה:** (בתוכחה, לתמי) אמרתי לך לא להקשיב לו, לא אמרתי?
- תמי:** למי?
- דרורה:** לגינוסר.
- תמי:** אנחנו גינוסר!!
- דרורה:** לסניטר התכוונתי, תרגעי.
- רופא:** בדיוק חזרתי מהמעבדה. הגיעו התוצאות של הבדיקות שעשינו לאורי.
- תמי:** אורי.
- רופא:** חסן?
- תמי:** גינוסר.
- רופא:** אז מי זה אורי?
- תמי:** אורי.
- רופא:** איפה אני?
- תמי:** בחדר של אורי גינוסר.
- רופא:** נכון. אורי גינוסר. אתן רוצות לשמוע את התוצאות? (תמי ודרורה עדיין מרוכזות בסניטר) תוצאות הבדיקות חזרו. תרצו לשמוע מה שלומו של הילד שלכן, אורי גינוסר?
- תמי:** הוא לא ילד...
- דרורה:** (קוטעת אותה) שקט את!! (לרופא) סליחה, ד"ר. בוודאי. מה שלום הילד שלי? בבקשה תגיד לנו משהו טוב.

הרופא מתכוון לבשורות המיוחלות, כאילו היה שחקן לפני מונולוג חשוב.

- רופא:** ובכן, אחרי התייעצות עם קולגות מהנירולוגיה ומהאורתופדיה ובעקבות הבדיקות שביצענו על הילד שלכם הגענו למסקנה שהבסיס הביוכימי להשפעת הכונדרואיטין סולפט פחת אצל אורי במודל סחוס פצוע.

הרופא מצפה לתגובות נלהבות יותר, אבל דרורה ותמי לא הבינו מילה ממה שאמר.

- רופא:** (ממשיך) אלו הן בשורות מדהימות. אנחנו עדיין לא יצאנו מטווח הסכנה ובגלל זה אנחנו רוצים להגביר את הרמות של הפרוטאוגליקנים או במילים פשוטות יותר, לעודד תגובה של עקה סביבתית. עכשיו, אני לא הולך לייפות את המציאות, קיימת עדיין הערכה שלתהליכים מטבוליים בעצם התת סחוסית יהיה תפקוד פְּתוֹנְנִי בתהליכים ראשוניים של הארטריטיס, (כאילו צופה את השאלה) בין עשרים ושמונה לשלושים. אבל עדיין, הרצפטור חיוני לדיפרנציאציה של אוסטאוקלסטים וקשור לכן לאיבוד עצם ה opg שמתפקד גם כרצפטור הסוואה. כולנו רוצים שאורי יחזור להכרה ולתפקוד מלא או לפחות חלקי...

דרורה: (מתקנת אותו) אורי.

רופא: ...ועדיין השפעת תוספת כונדרואיטין על רמה של opg לאחר שפועול של ויטמין D בתרבית אוסטאובלסטים הראה שהכונדרואיטין הגביר את ה opg. (צופה את תגובת המשפחה לבשורה) כן, אנחנו בהחלט מודעים לסיכון. כל מה שאנחנו מבקשים בסופו של יום הוא לעודד שיפור מְבָנִי של התת סחוסיות הסוב-כונדרלית.

הרופא סיים.

דרורה ותמי מביטות האחת על השנייה, מנסות להבין מה נאמר עכשיו.

רופא: אני יודע שזה הרבה לספוג בשלב הזה, ואני לחלוטין לא אדיש למצב הרגשי העדין שבו אתן מצויות, אבל אני רופא, אני מסתכל על הנתונים ובריאותו של אורי שלכם היא בראש מעיינינו...

ד"ר וייס: מנשה??

ד"ר וייס, הרופא הבכיר מהפרולוג, נכנס פנימה במהירות, לבוש בחלוק מנתחים. מנשה/רופא מיד מסתובב מווייס, מבוהל (כאילו ניסה להסתתר ממנו).

תמי: (מבולבלת) מנשה?

וייס: מה אמרתי לך על המדים? עוד פעם אחת אתה מתחזה לרופא, אני קורא לאבטחה. הבנת אותי? (מנשה לא מגיב) הבנת??

הרופא/מנשה מהנהן, מושפל.

וייס: יפה, תחזור עכשיו לחדר שלך.

מנשה הולך החוצה, אבל נעצר לפתע.

הוא מתקרב לוייס ולוקח אותו הצידה, כאילו רוצה לשאול אותו שאלה סודית. לווייס אין ברירה אלא לשתף פעולה.

מנשה: (לוחש, כאילו יצא מהדמות של הרופא) אבא שלי התקשר?

וייס: (חסר סבלנות, כאילו זו שאלה שנשאלה אלף פעמים לפני) לא, אבא שלך לא התקשר.

מנשה: הוא לא התקשר?

וייס: לא התקשר.

מנשה: הוא לא התקשר.

- וייס: לא.
- מנשה: אבא שלי...
- וייס: מה אמרתי עכשיו?
- מנשה: אתה בטו...
- וייס: אני בטוח.
- מנשה: כי הייתי ילד טוב, נכון?
- וייס: היית ילד טוב.
- מנשה: הייתי ילד טוב.
- וייס: היית ילד טוב.
- מנשה: אז למה הוא לא...
- וייס: כי הוא לא.
- מנשה: מה עם אימא שלי...
- וייס: (ממהר לקטוע אותו, חסר סבלנות) גם היא לא התקשרה.
- מנשה: אולי הם כן התקשרו?
- וייס: הם לא התקשרו, לא אבא ולא אימא. (ממהר לקטוע את מנשה לפני שהוא ישאל את השאלה הבאה) כן, אני יודע שהיית ילד טוב, אבל הם לא התקשרו. עכשיו אם לא אכפת לך...
- מנשה: אתה יכול לבדוק בבקשה אולי הם כן התקשרו? יוסי, אבא שלי ומרים...
- וייס: (קוטע אותו, חסר סבלנות) הם לא התקשרו.
- מנשה: אם הם יתקשרו היום...
- וייס: אם יתקשרו, אני אקרא לך.
- מנשה: אבא ואימא יתקשרו היום, אני יודע את זה.
- וייס: אני פה עם אנשים.

מנשה מביט על תמי ודרורה, ומיד מאמץ חזרה את דמות הרופא הבכיר.

- מנשה: אחרי התייעצות עם קולגות מהנוירולוגיה ומהאורתופדיה...
- וייס: מנשה!!!

מנשה קופץ בבהלה, מבין את הרמז ויוצא/בורח החוצה.

וייס סוגר על מנשה את הדלת.

מכאן ועד שהד"ר ייצא מהחדר, וייס ידבר עם תמי ודרורה תמיד מתוך מודעות לקהל שצופה בו.

מדי פעם תמי ודרורה יביטו לעבר הכיוון שאליו הוא מסתכל, מבולבלות.

- תמי:** מי זה היה?
- וייס:** מטופל מהפסיכיאטרית. אני מתנצל על ה...
- תמי:** (קוטעת אותו) למה הוא קרא לסניטר "מנשה"?
- וייס:** מנשה קורא לכולם מנשה. גם אני מנשה בעיניו, גם אתן מנשה, כולנו מנשה. מנשה סובל ממה שנקרא בשפה המקצועית "מחיקה אישית".
- תמי:** מחיקה אישית?

וייס מכין את עצמו ל"מונולוג". במהלך דבריו הוא פוזל תכופות לעבר הקהל. תמי מביטה כל הזמן לכיוון הקהל, לא מבינה.

וייס: מנשה ננטש על ידי ההורים שלו כשהיה ילד בן חמש. מצאו אותו באמצע הרחוב מחפש את אבא ואימא, יוסי ומרים. אבא שלו הבטיח שהוא ואימא יחזרו, אבל מנשה לא ראה אותם מאז הנטישה. הם פשוט לא רצו אותו, ההורים. במשפחות האומנה שאליהם נשלח הוא מעולם לא התאקלם. הוא היה עומד על מפתן הדלת ושואל על ההורים שלו. מקרה עצוב. ככל שגדל, מנשה סבל ממחשבות שווא, קושי בתפקוד היומיומי והזיות. מתוך תחושות האשם על הנטישה, מנשה שינה בהדרגה את האישיות שלו למשהו יותר... אטרקטיבי.

תמי: אל מי אתה מדבר?

וייס: מה?

תמי: (מצביעה על הקהל) למה אתה מסתכל לשם?

וייס: (תקוע) אהה... אני...

דרורה: אז הוא לא רופא?

וייס: מי?

דרורה: מה מי? הרופא.

תמי: איזה רופא?

דרורה: זה שהיה פה עכשיו.

תמי: את לא הקשבת?

דרורה: מה?

תמי: זה היה מנשה.

דרורה: (מבולבלת) הרופא הוא מנשה?

תמי: מנשה הוא הרופא!!!

דרורה: מנשה הוא הרופא?

תמי: לא!!!

דרורה מנסה להבין.

וייס: אל תדאגו, הוא לא מזיק. מדי פעם מנשה מצליח לחדור לתוך החדר הזה ולחדרים נוספים מחופש ל...

תמי: מי אתה?

וייס: ד"ר וייס.

תמי: איך אנחנו יכולות לדעת שאתה מי שאתה אומר שאתה?

וייס מביט לעבר הקהל, מחייך בתוכחה.

תמי: (מביטה לכיוון שאליו וייס מסתכל) לאן אתה מסתכל? (לדרורה) לאן הוא מסתכל?

דרורה: תמי!?

וייס: לא, זה בסדר. אני ד"ר וייס. ד"ר דיוויד וייס, ראש המחלקה.

תמי ודרורה עדיין מביטות האחת על השנייה, מבולבלות.

וייס: אתן רוצות לדבר על אורי?

דרורה: כן. סליחה, ד"ר. יש חדשות? בבקשה תגיד לנו דברים טובים.

וייס: לצערי אני לא איש של בשורות.

דרורה: אלוהים ישמור.

וייס: שלוש בסולם גלוגו.

דרורה: אוי, אורילה!!!... מה זה אומר?

וייס: המצב הווגטיבי שלו, לצערנו, אינו הפיך. הוא...

תמי: צמח?

וייס: צמח.

תמי: כמה זמן נשאר לו?

וייס: קשה לדעת, זה יכול לקרות עוד שעה, עוד שבוע, חודש, אולי יותר.

תמי: הוא שומע אותנו?

וייס: אין סיבה שלא.

תמי: מה זה אומר אין סיבה ש... הוא שומע או שהוא לא שומע?

וייס: במצבים כאלה, אני מציע לא להתרכז במדדים אמפיריים, אלא לצאת מתוך נקודת הנחה שהאובייקט, (מתקן עצמו) אורי מקשיב, מבין, מגיב אפילו בדרכו שלו...

דרורה: (לתמי, בתוכחה) שמעת את הרופא? תפסיקי להתרכז בממדים...

וייס: כשאני ובתי סעדנו את אשתי בדרכה האחרונה, לא עזבנו אותה לרגע, המשכנו לדבר איתה, לטפל בה, כאילו היא נוכחת, ומדי פעם, כשהייתי מחזיק...

וייס נעצר, קשה לו להמשיך. דרורה מביאה לו כוס מים אבל הוא נמנע בגאוותנות מהמחווה.

וייס: מדי פעם, כשהייתי מחזיק את היד החלשה שלה ולוחש לה באזניים כמה אני אוהב אותה, היא הייתה לוחצת לי ביד לחיצה עדינה, לחיצה של אישה חלשה אבל נחושה. הלחיצות האלה היו הדרך שבה דיברה איתנו. (לוקח את היד של דרורה) הייתה לה לחיצה של כאב (לוחץ את ידה של דרורה בצורה מסויימת), לחיצה של עייפות (לוחץ לחיצה של עייפות), לחיצה כועסת, לחיצה צוחקת. כשהיא הייתה לוחצת לי את היד ככה, (לוחץ לה את היד) זו הייתה הצהרת האהבה שלה אלי...

וייס לוחץ את ידה של דרורה. יש ביניהם רגע.

לאחר כמה שניות של בהייה הדדית, שניהם מתפכחים וממשיכים.

וייס: מה שאני מנסה להגיד זה שכשאנחנו מדברים, מישהו מקשיב. מישהו תמיד מקשיב. אחרי הכל, מימוש הפוטנציאל התרפויטי של אמונה ותמיכה רוחנית הוא מרכיב מהותי בתהליך ההחלמה.

דרורה עדיין נרגשת, אבל תמי, חשדנית, מביטה שוב לכיוון שאליו הוא מביט.

דרורה: (מאוהבת) תודה, די"ר.

וייס: אנחנו פה בשבילכן.

וייס יוצא, מהנהן לקהל תוך כדי בארשת של שביעות רצון עצמית.

דרורה: את שמעת אותו, אנחנו צריכות להאמין. אנחנו צריכות לראות את האור, וזה הדי"ר אמר, לא אני.

תמי מפנה את מבטה לאורי.

תמי: מה קורה פה? (לעצמה) יכול להיות שהם...

קצין: שלום!!

דרורה ותמי מפנות את מבטן המופתע לקצין בדרגת סגן אלוף שנכנס לתוך החדר. הקצין לבוש במדי ב', נראה כאילו בדיוק חזר מאימון או מבצע.

הוא לובש כובע מצחייה צהלי ומשקפי שמש שמסתירים את חלקו העליון של פניו.

למרות שקשה להבחין ברגעים הראשונים של הופעתו, זהו מנשה, שגילם כבר את הרופא ואת דיוויד ברוזה.

מנשה/קצין: צור ציון. אני הקצין שחקר את האירוע שבו אורי נפגע. אָתָן...

תמי: אנחנו לא המשפחה של אורי, טעית בחדר...

דרורה: (קוטעת אותה) עזוב אותה. בוא, כנס. אני האימא, וזו האישה של... של הבן... שלי... של אורי. בוא, בוא כנס.

תמי מביטה על דרורה, המומה.

דרורה מתעלמת ממנה.

קצין: תרשו לי ללחוץ את ידיהן של האימא ושל האישה של הגיבור הזה שהקריב כל כך הרבה בשבילנו... (הקצין לוחץ את ידן של דרורה ותמי) מתנצל על העיכוב. באתי מיד לאחר סיום התחקיר.

דרורה: התחקיר?

קצין: על האירוע שבו אורי נפגע.

תמי: (בוהה בקצין) מנשה?

דרורה: (קוטעת אותה) ששש!!!! (למנשה) בבקשה.

הקצין/מנשה פונה לקהל בסמכותיות וברצינות תהומית כאילו היה דובר צה"ל.

דרורה מקשיבה לדבריו.

תמי מתוסכלת, אבל נשארת בחדר.

קצין: התחקירים על התקרית עדיין בעיצומם. (משחזר אירוע כואב) הכל התחיל מאיסוף ממצאים.

דרורה: התקרית?

קצין:

התחקיר על התקרית. התחקיר התחיל באבחון ממצאים מהשטח ובאיסוף נתונים. מאיסוף נתונים התקדמו לאימות הנתונים, לזיהוי העובדות, ניתוח העובדות ולבסוף לקביעת ממצאים חדשים על פי הממצאים הישנים. (קשה לו להמשיך, אבל אין לו ברירה) הלוואי שכאן זה היה מסתיים. קביעת הממצאים ואימות הנתונים אילצו את הצוות החוקר לקבוע מסקנות. אחרי המסקנות נאלצו לעבור ללקחים. חשבו שהעבודה הסתיימה, אבל העבודה לא הסתיימה. מה נותר אחרי הלקחים, אתן שאלות? הטמעת הלקחים כמובן. ללא הטמעה, כל התהליך מיותר. אחרי הטמעת הלקחים עברנו לשלב האפקטיביות, האפקטיביות של הלקחים שהופקו מהממצאים של ההטמעה והאפקטיביות של הלקחים שגזרנו מהממצאים. אם האפקטיביות לא נמדדת, אם אין ממצאים להטמעת הלקחים, אין ערך לא ללקחים, לא למסקנות, לא לממצאים, לא להטמעה, שלא לדבר על אבחון האפקטיביות. הממצאים הם הבסיס לכל התחקיר. שם אנחנו נמצאים עכשיו. ברשותך, אני אחזור עכשיו לתחקיר, (בהרואיות) יש עוד ממצאים שמצריכים אימות, לקחים שצריך להטמיע ואפקטיביות שנצטרך... (מחפש את המילה הנכונה, זה מה שיוצא) כן.

הקצין/מנשה עוזב את החדר.

דרורה מנגבת את הדמעות שלה. הסיפור של המפקד ריגש אותה.

תמי: מה את עושה?

דרורה: תעזבי אותי בשקט.

תמי: הבנת מילה אחת ממה שהוא אמר?

דרורה: גיבור. את זה הבנתי.

תמי: זה היה מנשה!!

דרורה: מי אמר?

תמי בוהה בדרורה, מבולבלת.

דרורה: מה את מסתכלת עלי ככה?

לאחר כמה שניות תמי נסוגה בפתאומיות.

תמי: טוב, זה מופרע מדי.

תמי מתקדמת לעבר היציאה.

- דרורה:** (נעמדת לה בדרך) מה את עושה?
- תמי:** מה את עושה?
- דרורה:** את לא הולכת להרוג את הילד שלי פעם שנייה.
- תמי:** סליחה?
- דרורה:** שמעת אותי טוב מאוד.
- תמי:** זוזי לי מהדרך.
- דרורה:** (נשארת במקומה) את לא הולכת להרוג את הבן שלי פעם שנייה. פעם אחת הספיקה...
- תמי:** הבן שלך? מי שמע עליך בכלל עד שאורי הגיע לפה?
- דרורה:** חצופה אחת. אני הבאתי אותו לעולם.
- תמי:** ומה עשית אחרי שהבאת אותו לעולם?
- דרורה:** הייתי אימא שלו.
- תמי:** מתי היית האימא?
- דרורה:** תמיד הייתי אימא שלו.
- תמי:** אפילו בחתונה שלנו לא היית.
- דרורה:** אולי לא הייתי האימא המושלמת...
- תמי:** שכחת אותו מאז שנולד...
- דרורה:** אבל לי ולאורי היו יחסים מיוחדים...
- תמי:** ...ופתאום כשהוא קפץ על פסי הרכבת...
- דרורה:** כששמעתי מה שקרה מיד באתי...
- תמי:** ...והתאשפז פה...
- דרורה:** מיד באתי...
- תמי:** ...את הופעת כאילו היית האימא המושלמת...
- דרורה:** הוא צריך אותי...
- תמי:** עשי לי טובה.
- דרורה:** לא בגללי הוא קפץ על הפסים!!

תמי משתתקת. דרורה פגעה בנקודה רגישה.

- דרורה:** אל תסתכלי עלי ככה. שתינו יודעות מה החלק שלך במצב של הילד שלי. את לא הולכת להרוג לי את הילד פעם שניה. את לא הולכת להרוג לי את הילד פעם שניה.
- תמי:** זוזי לי מהדרך!!

דרורה: (עדיין בדרכה) הוא לא שלך, הוא שלי. אורי שלי. אני האימא! אני האימא!!

שקט.

תמי מנסה להיחלץ מדרורה, שנעמדת לה בדרך.

דרורה: שלא תעזי.

תמי: זוזי.

דרורה: תמי.

תמי: זוזי אמרתני.

דרורה: אני לא זזה. את תצטרכי להזיז אותי אם את רוצה...

תמי מזיזה/דוחפת את דרורה הצידה ומתכוונת לצאת. דרורה מתנגדת, מושכת לעברה את תמי. תמי מנסה להתנער מדרורה, שנאחזת בה כמו ילד קטן שנאחז בצעצוע.

בכל צעד של תמי, האחיזה של דרורה רק גוברת. היא עדיין מנסה להשתחרר, ולרגע גם מצליחה, אבל דרורה מיד משיבה מלחמה ותופסת את תמי.

זהו מאבק של שתי נשים מגושמות שלא מורגלות במלאכת המאבק. אבל עדיין הן ממשיכות.

בשלב מסוים, בחור מבוגר עם גיטרה נכנס לתוך החדר. זהו מנשה, שהספיק בניתיים להתפשט ממדי הצבא וללבוש בגדים של רוקר מזדקן.

הוא מביט בדרורה ותמי שכבר נאבקות על הרצפה.

תמי: מה את עושה? תרדי ממני.

דרורה: הוא הבן שלי...

תמי: אני הולכת ל...

דרורה: שלא תעזי.

תמי: ת-ע-ז-ב-י-א-ו-ת-י...

דני רובס: (קוטע אותה) שלום!?

תמי ודרורה נעצרות בבהלה. הן בוהות מופתעות בבחור מסתורי שזה עתה נכנס עם גיטרה ביד.

הבחור הוא כמובן אותו שחקן ששיחק את דיוויד ברוזה/רופא/קצין.

תמי: מי אתה עכשיו?

מנשה בוהה קדימה. הוא תקוע. לאחר כמה שניות זה מה שיוצא לו.

- מנשה:** (בפאתוס) דני רובס כאן.
- דרורה:** (מצביעה על דני/מנשה) דני רובס??
- תמי:** (מתפקעת מצחוק) דני רובס???
- דרורה:** אני דרורה, זו תמי.
- מנשה:** (לא מבין) מנשה?
- דרורה:** (מתקנת אותו) דרורה.
- מנשה:** (לתמי) מנשה.
- דרורה:** תמי.
- תמי:** (מצביעה על כל אחד מהמעורבים, על סף איבוד עשתונות) דרורה, תמי, מנשה, (מצביעה על דרורה) לא מנשה, (מצביעה על עצמה) לא מנשה (מצביעה על מנשה) ולא דיוויד רובס.
- מנשה:** כבוד גדול להיות פה...
- דרורה:** הכבוד הוא שלנו. אורי כל כך שמח לדעת שאתה פה. אתנו. אולי הוא לא יכול להביע את זה במילים, אבל סמוך עלי, עשית לו ולנו את היום. אורי העריץ אותך.
- מנשה:** (מאושר ממה שדרורה אמרה, פונה לפצוע) מה שלומך אורי? אתה רוצה לשמוע משהו חדש עכשיו?

מנשה מיד מתחיל לפרוט על הגיטרה. דרורה זוהרת מאושר.

- דרורה:** "משהו חדש עכשיו"? אתה הולך לשיר משהו חד... הוא הולך לשיר "משהו חדש עכשיו". (לדני) זה השיר האהוב על אורי. (לתמי) זה השיר האהוב על אורי. (לקהל) דני רובס הולך עכשיו לשיר את השיר האהוב על אורי.
- תמי:** לא, אני מצטערת...
- מנשה:** (מתעלם ממנה, כבר בתוך השיר) משהו מתחיל...
- תמי:** תפסיק...
- מנשה:** ...מתגלגל ברחובות...
- תמי:** תגידי לו שזה לא...
- מנשה:** משהו אחר...
- תמי:** ...החדר הנכון...
- מנשה:** יורד במדרגות...
- דרורה:** תעזבי אותו...

- מנשה:** משהו תופס לו בזנב...
- תמי:** תעזוב אותנו כבר...
- מנשה:** משהו חדש מתחיל אצלי עכשיו...
- תמי:** (צועקת החוצה) אבטחה?
- מנשה:** מישהו מוכר עומד ומסתכל...
- תמי:** יש פה פולש!! אבטחה??!
- מנשה:** אמצע הרחוב ומישהו אוכל...
- תמי:** (על סף איבוד עשתונות, בוכה) אני מתחננת, תפסיק.
- מנשה:** (מתעלם ממנה) כמה רעשים הופכים כבר למקצב משהו חדש מתחיל אצלי עכשיו.
- תמי:** די, די, די.
- מנשה:** (כבר בפזמון) דברים קורים תמיד בזמן נכון, דברים הולכים בין ההמון...
- תמי:** תעזוב אותנו כבר...
- מנשה:** את עיני תראי ומגע מקרי בי, ניסים קורים הכל עוד אפשרי, האם פתאום את תעברי...
- מנשה כבר כולו בשיר ובנגינה. דרורה עומדת לצד הפצוע, מתווכת לאורי מה קורה בחדר. דני עומד עכשיו לפני הקהל.
- מנשה:** ערב שוב יורד לעיר העסוקה, חושך מתגנב, מונית שם מחכה, חתול רחוב קטן גווע ברעב, משהו חדש מתחיל אצלי עכשיו, ריח מתוקים מציץ מהחלון, שם במרחקים עולה כבר אור ראשון, קטע של רחוב קורע מתחתיו. משהו חדש מתחיל אצלי עכשיו.
- חושך ירד על הבמה ומשהו חדש יתחיל בתמונה הבאה.

תמונה 2

בתיאום עם השיר של רובס, אור ראשון עולה על הבמה.
תמי שוכבת/יושבת ישנה על כיסא בית חולים.
מאז שהמחזה התחיל, תמי לא זזה מהחדר.
היא פוקחת את עיניה. הסניטר עומד בחדר, ליד המיטה. לוקח לתמי כמה שניות להתאקלם לחיים הַעֲרִים.

תמי: אני חולמת?

הסניטר לא משיב.

תמי: מה השעה?

הסניטר עדיין לא עונה לה, בוהה בה.

תמי: מה אתה עושה פה? הכל בסדר? קרה משהו לאורי?

סניטר: אין לך מושג כמה זמן אני מחפש אותך.

תמי מביטה בו, מבולבלת.

סניטר: זה בסדר, אף אחד לא שומע אותנו. אנחנו לבד.

הסניטר מתקרב לתמי ומנשק אותה.

היא המומה מדי בשביל להתנגד, מביטה בו כאילו נפל מהירח.

הסניטר מתרומם, מרים אותה ומוביל אותה ליציאה.

סניטר: בואי. הכנתי כבר הכל.

תמי: (מושכת אותו חזרה) היי! היי!!

סניטר: בואי.

תמי: היי!!!

סניטר: מה?

תמי: תעזוב אותי!!

הסניטר עוזב אותה.

תמי: מה אתה חושב שאתה עושה?

סניטר: מוציא אותך מפה.

תמי: אני לא עוזבת את אורי.

סניטר: (מגחך) אורי?

תמי: כן, אורי.

סניטר: את רצינית? את לא יודעת מי אני?

תמי: בוריס.

סניטר: בוריס? אבא שלך בוריס.

תמי: אבא שלי?

סניטר: אני נראה לך בוריס? מה קורה אתך?

תמי: אני...

סניטר: אל תגידי לי שאת לא זוכר... את אילת את זוכרת?

תמי: העיר?

סניטר: אל תגידי לי שאת לא זוכרת את אילת. את הקרוואן בבצרה את זוכרת? את קפריסין את זוכרת? אל תגידי לי שאת לא זוכרת את קפר... שום דבר את לא זוכרת?

תמי: אני...

סניטר: איך קוראים לי?

תמי: מאיפה לי לדעת?

סניטר: הייתי בטוח שאת עושה את עצמך.

תמי עדיין לא מזהה אותו.

היא מביטה עליו כאילו נפל מהירח.

סניטר: אנחנו נפגשנו בכנס של סוכני ביטוח באילת...

תמי: אני סוכנת ביטוח?

בוריס: לא, את מורה. אני סוכן ביטוח. נפגשנו באילת. התחלנו לדבר. את לא זוכרת? בילינו חצי לילה בבר ואז חצי לילה במיטה.

תמי: אני ואתה?

בוריס: היינו באילת ביחד ואז המשכנו להיפגש כשחזרנו הביתה. את זוכרת? ארבעה חודשים החזקנו מעמד. אמרת לי שאת הולכת לעזוב את אורי, שאת לא אוהבת אותו יותר. את לא זוכרת את זה? תכננו לבלות את שאר החיים שלנו ביחד, ואז אורי גילה. אל תגידי לי שאת לא זוכרת את הלילה שאורי גילה.

תמי מנסה להיזכר.

סניטר: היינו במיטה ואז פתאום הדלת נפתחה. הוא נכנס פנימה. הוא הסתכל עלינו. את שתקת. הוא יצא. הוא לקח את האוטו ונסע. ניסית לרוץ אחריו. אני עמדתי לך בדרך. אמרתי לך לשכוח ממנו, שהוא יהיה בסדר. יום אחרי המשטרה הגיעה והודיעה לך שהוא קפץ על פסי רכבת ונהרג. שום דבר ממה שאני אומר עכשיו לא נשמע לך מוכר? כשגילית שהוא מת, את התמוטטת, ניסיתי לעזור לך, אבל את האשמת אותי. נכנסת להתקף ואז נעלמת. חודשיים אחר כך אני מגלה שאישפזת את עצמך פה.

קולותיה של גיטרה מקרטעת נשמעת מרחוק.

סניטר: תסתכלי עלי. (תמי מביטה בו) את חייבת להאמין לי, אני לא משקר, אני באתי לפה להציל אותך. באתי לקחת אותך מפה, באתי ל...

מנשה: (שר בקולי קולות, נשמע מבחוץ) התשמע קולי...

סניטר: (רותח מזעם) כוס אימא שלו!!!

מנשה נשמע מהחדר הסמוך מנגן את "זמר נוגה", כאילו היה אריק איינשטיין.

מנשה: רחוקי שלי?

סניטר: את מבינה איפה את נמצאת?

מנשה: התשמע קולי?

סניטר: בית משוגעים.

מנשה: באשר הנך?

סניטר: (צועק החוצה) סתום תיפה!!!!

מנשה: קול קורא בעוז...

תמי: בית משוגעים?

סניטר: איפה את חושבת שאנחנו?

מנשה: קול בוכה בדמי.

סניטר: כולכם פסיכיאטרים פה.

מנשה: ומעל הזמן...
תמי: שטויות.
מנשה: מצווה ברכה.
סניטר: שטויות? תקשיבי לזה. (צועק למנשה) התשמע קולי!!
מנשה: (חוזר אחריו כמו בשיר) התשמע קולי...
סניטר: (שוב צועק) רחוקי שלי!!
מנשה: רחוקי שלי...
סניטר: כל לילה הוא ככה.
מנשה: התשמע קול... התשמע קולי??
סניטר: סתום את הפה שלך!!!
מנשה: באשר הנ... באשר הנך.
סניטר: אני מתחנן, בואי נעוף מפה.
תמי: אני לא עוזבת את אורי.
סניטר: אורי עזב אותך...
מנשה: קול קורא ב... קול קורא בעוז.
סניטר: ...אורי היסטוריה. אורי לא קיים.
מנשה: קול קורא, קול קורא בדמי...
סניטר: כל מה שקורה פה, החדר הזה, הפסל הזה, הפצוע, המבקרים... הכל זה שקר.
מנשה: ומעל הזמן...
סניטר: (צועק צעקה מחרישת אזניים) שקט!!!

מנשה משתתק לפתע. הסניטר חוזר לתמי.

סניטר: את יודעת שזה שקר. אני ראיתי אותך אתמול. את לא כמו האחרים. את יודעת שזה לא קשור לאורי, מה שקורה פה, שאת לא מבקרת את אורי, שאת לא מטפלת בו. את יודעת שאת מטופלת.

תמי מתפקעת מצחוק. הסניטר רציני לחלוטין.

סניטר: הם גרמו לך לחשוב שהוא עוד חי, ואחרי שהוא ימות תחזרי הביתה ותמשיכי בחיים שלך, אבל אורי לא ימות. כל עוד את פה, אורי אף פעם לא ימות.

תמי: הוא יחייה?

סניטר: את לא מקשיבה לי? אין אורי. (מצביע על הפסל) זה בסך הכל פסל. פסל ריק.
את לא פה בגלל אורי, אורי פה בגללך. הם מנסים למחוק אותך, לבנות תמי
חדשה, אישה אוהבת, נאמנה, טובה, אבל זה לא את. את תמי אחרת.

תמי: אני...

מנשה: התשמע קולי????

מנשה חוזר ומפציץ ב"זמר נוגה", אבל עכשיו יש משהו תגרני בקול של מנשה, כאילו היה
ילד קטן שמעצבן בכוונה.

מנשה: יחידי שלי????

סניטר: (צועק) תסתום!!!

מנשה: (צועק חזרה, מבחץ) אתה תסתום!! אתה תסתום!!!!

סניטר: בן של...

מנשה: קול קורא בעו... קול קורא בעוז!!!!

סניטר: תסתכלי עלי.

תמי מביטה בו.

כשמנשה עובר לבית הבא, השירה שלו נהפכת לרכה יותר ("תבל זו רבה ודרכים בה רב,
נפגשות לדק, נפרדות לעד. מבקש אדם, אך כושלות רגליו, לא יוכל למצוא את אשר אבד.")

סניטר: (מנסה להתעלם ממנשה) אני אוהב אותך ואת אוהבת אותי.

תמי: אני אוהבת את אורי.

סניטר: לא, את לא. את יודעת שאת לא. את אומרת שאת אוהבת אותנו בשביל
לשכנע את עצמך שאת אוהבת אותנו, אבל את לא אוהבת אותנו. לא אוהבת
אותנו חי ואת לא אוהבת אותנו עכשיו. את אוהבת אותי.

תמי: לך מפה.

סניטר: אל...

תמי: תלך מפה. אני לא רוצה לראות אותך.

סניטר: אל תאשימי את עצמך במה שקרה לו.

תמי: לך אמרתי.

סניטר: אז זו התוכנית?

תמי: אני קוראת לאבטחה.

סניטר: להמשיך לשבת פה כל החיים שלך?

תמי: לך כבר!!

סניטר: ...להעניש את עצמך על הטמטום של אורי?

תמי: אני רוצה להישאר לבד עם בעלי.

סניטר: (מצביע על אורי) הדבר הזה...

תמי: לדבר הזה יש שם!!

סניטר: את נתת לדבר הזה שם.

תמי: אולי אתה במחלקה פסיכיאטרית, אני בטראומה.

סניטר: את בפסיכיאטרית.

תמי: טראומה!!

סניטר: פסיכיאטרית!!!

תמי: טראומה!!!!

סניטר: פסיכיאטרית!!!!

תמי: טראומה, טראומה, טראומה, אני בטראומה. אני בטראומה. אני הכי בטראומה. אתה לא תגיד לי איפה אני ומה אני... כוס אימא שלך אני בטראומה!!!

סניטר: אז צאי החוצה.

שקט. מנשה בינתיים סיים לשיר.

סניטר: נו, למה את מחכה? אם את רק מבקרת פה, אז צאי החוצה. לכי לשאוף אוויר, לא יודע מה. את חופשייה לעשות מה שבא לך? אז צאי החוצה. אל תדאגי, אני אשמור על אורי. צאי. נו, צאי.

תמי מתרוממת והולכת לעבר דלת היציאה. היא נעצרת. משהו בתוכה לא מאפשר לה לעשות את הצעד החוצה.

סניטר: את יודעת שמסתכלים עליך?

תמי מפנה את מבטה לסניטר.

סניטר: "ההצגה", ככה הוא קורא לזה.

תמי: מי?

סניטר: מה מי? וייס. הוא הזמין לפה קולגות שלו שישתכלו עליכם, כאילו הייתם עכברי מעבדה. (מצביע על הקהל) את לא שמה לב שהוא כל הזמן פוזל ל...

וייס: (ממהר לקטוע אותן) מה אתה עושה פה?

תמי והסניטר מפנים את מבטם המבוהל לעבר דלת הכניסה ורואים את ד"ר וייס עומד שם, מביט בסניטר, רותח מזעם.

- סניטר:** באתי לראות שהכל בסדר.
וייס: שהכל בסדר?
סניטר: כן.
וייס: הוא עשה לך משהו? מה הוא אמר לך? על מה דיברתם?
סניטר: דיברנו על...
וייס: (קוטע אותו בגסות) שאלתי את תמי.
תמי: דיברנו... על... פאפוס.

וייס מביט חשדן על שניהם. הוא מתקרב באופן מאיים לעבר הסניטר.

- וייס:** (לסניטר) בוא לפה.

הסניטר מתקרב לווייס. שניהם ניצבים האחד מול השני, כאילו היו בדרך לתגרה.

- וייס:** עוד פעם אחת אני רואה אותך מדבר עם מישהו במחלקה אני מעיף אותך מפה על טיל. שמעת אותי?

הסניטר לא עונה.

- וייס:** שאלתי אותך שאלה. הבנת??
סניטר: דבר יפה.
וייס: סליחה?
סניטר: דבר יפה אמרתי. אתה לא צריך לצעוק. אני לא כלב שלך. אני מבין גם כשמדברים אלי ברגוע. מצטער שאני אומר לך את זה, אבל יש לך בעיה של גישה.
וייס: תקשיב לי, יא חתיכת...
סניטר: (ממהר לקטוע אותו) אני לא רוצה לריב אתך. אני רק מבקש שתדבר אלי בכבוד, זה הכל.

וייס מחייך חיוך שמסתיר עצבים גואים.

וייס: אתה רוצה לנסות אותי? זה העניין? אתה רוצה לנסות אותי? (הסניטר לא משיב) נסה אותי... נו, למה אתה מחכה? נסה אותי.

הסניטר לא מגיב.

וייס מראה לסניטר את הדלת. הסניטר הולך לעבר היציאה.

בדרכו החוצה, הוא מפנה את מבטו לתמי.

וייס סוגר עליו את הדלת.

וייס מתקרב אל תמי. המבט התקיף והמאיים שלו מיד מומר בפרצוף אמפטי של רופא סבלני.

וייס: תמי?

תמי מתרחקת ממנו.

וייס: סיפרתי לך על אשתי, נכון?

תמי: אשתך?

וייס: האישה הכי יפה בעולם. הכי חכמה. הכי מקסימה. היא מזכירה לי אותך. לא היה אחד שלא התאהב בה. והיא ידעה את זה. היה לה הכל, אבל שום דבר לא סיפק אותה. תמי, תסתכלי עלי. (תמי מפנה את מבטה אלי) ביומולדת ארבעים גילינו שהיא טובלת ממחלה קשה שחיסלה אותה תוך שלושה חודשים. אחרי השבעה אני נכנסתי לחדר עבודה שלה, היא הייתה פסיכולוגית מבריקה. הכי טובה. קראתי את כל המחברות שהיא הייתה כותבת. מחברות שלמות היא כתבה. אני לא יודע למה היא לא שרפה את המחברות, אולי היא רצתה שאני אקרא אותן, אבל אני פתחתי את המחברות והתחלתי לקרוא ופתאום אני מרגיש אגרוף בבטן – המחשבות שלה עלי, על המשפחה שלה, על הבית שבנינו. כל האמת הייתה שם וזו הייתה אמת מכוערת, מגעילה. לא ידעתי כמה שנאה יש באישה שלי, כמה מרמור. והכל היה מופנה אלי. "הכלב שהשתין לה על החיים", ככה היא כתבה עלי. היו לי שתי אפשרויות, למות או לשרוף את המחברות. אז שרפתי אותן, כל דף, כל משפט, כל מילה. שרפתי את הכל. וזה לא היה קל. אני הייתי צריך גם לשרוף את המחברות שבראש שלי. אז המצאתי אישה, האישה שלי, שלומית, אהובתי הנצחית שאוהבת אותי ומחבקת אותי ומביטה עכשיו מלמעלה ומלטפת אותי עם הידיים היפות שלה. את מבינה לאן אני חותר פה? יש לך שתי אפשרויות, תמי. את יכולה לבחור בדיוק כמוני, ללכת על הטוב, לחבק את האהבה, לרפא את עצמך. את יכולה גם לעשות את ההפך, ללכת עם הרע, לשקוע באיכסה ובלכלוך. במה את בוחרת?

תמי: באיכסה.

וייס צוחק. תמי לא. היא רותחת מזעם.

- תמי :** אתה יודע מה אני חושבת? אני חושבת שכל מה שקורה פה, לא שאני יודעת בדיוק מה קורה פה, אבל מה שקורה פה, זה הכל ניסיון שלך לשכוח.
- וייס :** אוקיי.
- תמי :** אתה יודע שאשתך שנאה אותך, ואתה עושה את עצמך שהיא לא, אבל היא כן...
- וייס :** תמשיכי.
- תמי :** ...וכשהתחלת להפסיד לאיכסה, ניסית להפיץ את השקר ולגרום גם לאנשים אחרים לשקר לעצמם.
- וייס :** "להפסיד לאיכסה", מעניין.
- תמי :** הכל בשביל לשכוח את האיכסה. אבל אני לא כמו כולם...
- וייס :** את לא...
- תמי :** אני לא מפגרת...
- וייס :** את לא מפגרת.
- תמי :** אני יודעת מתי עובדים עלי...
- וייס :** כן, כן.
- תמי :** ואני לא מוכנה לחיות בחלום.
- וייס :** מצוין.
- תמי :** אני צריכה שאורי יקום.
- וייס :** אז תגידי לו!!!
- תמי :** (פונה לאורי, מתפרקת) תתעורר כבר!!!
- וייס :** נפלא.
- תמי :** אתה שומע אותי, יא בן של זונה???
- וייס :** אל תפסיקי.
- תמי :** (ממרת בבכי) דבר איתי!!
- וייס :** מדהים!
- תמי :** תרביץ לי!!
- וייס :** כן!!
- תמי :** (שבורה, עדיין לאורי) משהו, תעשה משהו.
- וייס :** עוד! עוד!!
- תמי :** אני אעשה מה שתרצה, רק בבקשה תסלח לי, תגידי שאתה סולח לי.

תמי מתפרקת על הפצוע. וייס מביט בה כאילו היה אבא גאה.

וייס: (מתקרב אליה) בואי איתי.

וייס מחבק אותה, מחזיק אותה.

וייס: תמי, בואי אית...

תמי: (קוטעת אותו, מנסה להשתחרר ממנו) תעזוב אות...

וייס: (נאחז בה, לא מרפה) אל תדאגי, אני פה. בואי.

תמי: תעזוב כבר...

וייס: (קוטע אותה) ששש... את בטוחה עכשיו. אורי מבקש שתנוחי, שתנשמי. שתסדירי את הנשימות שלך. את יכולה לעשות את זה? אל תילחמי. סמכי עלי. סמכי על אורי. הוא מבקש שתעשי את זה בשבילו. את יכולה לסדר את הנשימות? (נרגעת מעט) יפה, עכשיו תשבי פה.

וייס מושיב את תמי על הכורסא שליד המיטה של אורי/הפסל.

וייס: יפה מאוד. אורי מרוצה. עכשיו תעצמי עיניים. תעצמי עיניים. אורי מבקש שתדמיני אתכם במקום הבטוח שלכם, ביחד. את יכולה לעשות את זה? זה יכול להיות בבית, באמבטיה, במיטה. זה יכול להיות גם בשדה פרחים, בחוף הים. את ואורי סוגרים את עצמכם מהעולם שבחוץ ושוקעים ביחד בעולם שבפנים. אורי מבקש שתתני לחום הפנימי להתפשט בתוכך. אורי מבקש שתתני לשקט להשתלט. אורי מבקש שתיכנסי אתו לעולם טוב יותר... ברוגע... ובשלווה. רק את ואורי... רק את ואורי... רק... את... ואורי.

עיניה של תמי עצומות. היא כבר בעולם אחר.

תמונה 3

בדרכו לעבר היציאה מהחדר, וייס פונה לקהל.

וייס: אורי נולד בטעות. במהלך אירוע התרמה למחלקת טראומה הגיע לבית חולים פסל בשם "הפצוע הישראלי". התורמת, פסלת "אנונימית" בשם מרים אדלמן, ביקשה למקם את הפסל בכניסה למחלקת טראומה. בעלה הוא מהנדבנים הגדולים של בית החולים. לאף אחד לא הייתה ברירה. כמה ימים אחרי ש"הפצוע" נכנס למחלקה, המטופלים התחילו להתלונן. מסתבר שזה לא הפסל שמאושפזי טראומה רוצים לראות. למעשה, אף אחד לא אהב את הפסל. כולם חשבו שהפסל מכוער, מעוות. אני אהבתי אותו. היה בו משהו מיוחד, משהו... מודרני. הבאתי אותו למחלקה שלנו והתחלתי לדבר אליו, כאילו היה שם מישהו, כאילו הפסל חי ונושם. ואז *(מצביע על הבמה)* זה קרה. תמי הייתה הראשונה לשתף פעולה. היא נתנה לו את השם "אורי", על שם בעלה. דרורה הגיעה אחריה. הפצוע ענה על הצרכים של הנרקומנית המסכנה הזו. דרורה איבדה את הילד שלה כשהייתה בת עשרים ואחת. רשויות הרווחה לקחו אותו ממנה ומאז היא לא סלחה לעצמה. כשהגיעה לפה, רשמו לה קטאמין. *(בטון ביקורתי)* כמובן. כשהפצוע הישראלי נכנס לחיים שלה, הגמילה שלה מקטאמין הייתה כמעט מיידית. ואת זה הפצוע עשה. המטופלים התייחסו לפסל כאילו היה שייך להם. לא האמנתי כמה דרמטי היה השינוי שאורי חולל, כמו תהום קיומית שפתאום התמלאה באור, התמלאה באורי *(מרוצה מהחידוד הלשוני)*. תוך ימים ספורים הטראומה נעלמה, האפאטיות נעלמה, ההתנגדות דעכה. אפילו מנשה הצטרף... *(נרגש)* מה זה אם לא מימוש הפוטנציאל התרפויטי של אמונה ותמיכה רוחנית כמרכיב מהותי בתהליך ההחלמה? אבל התהליך עוד לא הסתיים, יש להם עוד דרך לעבור.

דרורה נכנסת לשטח הבמה, מוכנה ליום החדש, כאילו הגיעה ליום נוסף לטיפול בילד בבית החולים.

דרורה: בוקר טוב.

וייס: בוקר טוב.

וייס יוצא החוצה ומפנה את הבמה לדרורה.

עברנו לתמונה הבאה.

תמונה 4

דרורה מתקרבת לפצוע.

דרורה: בוקר טוב, אהוב שלי. איך עבר עליך הלילה? אני ישנתי כמו תינוקת. אני בטח נשמעת לך משוגעת, מדברת לאוויר, אבל אני לא משוגעת. הם אומרים שהסיכויים שלך לא גבוהים, שזה עניין של ימים, אולי אפילו פחות. הם אומרים שאתה צמח, שלעולם לא תקום. אבל אני מאמינה בך. אני לא הולכת לוותר עליך. אל תכעס עלי, אהוב שלי. אימא אף פעם לא שכחה אותך, גם כשלקחו אותך ממני, לא שכחתי. אורילה? אורינקה?

דרורה מתקרבת לפסל. היא מביטה לתוך עיניו. לשנייה משהו בה משתנה, כאילו איזו אמת מודחקת וכואבת פתאום נחשפה בפניה, אבל מהר מאוד החיוכים והאנרגיה חוזרים.

דרורה: אני יודעת שאתה שומע אותי, אני יודעת שאתה מגיב, אני יודעת שאתה יודע שאני פה, שאתה...

לפתע, דפיקה על הדלת נשמעת.

מנשה: בוקר טוב.

דרורה מביטה לאחור.

מנשה עומד בכניסה. עוד מעט הוא יזדהה כ"יוסף", אבל זהו אותו מנשה המוכר כדיוויד ברזזה/רופא/קצין/דני רובס.

מנשה לבוש בחולצה מכופתרת לבנה ומכנסיים שחורים וכובע בד שמסתיר את ראשו.

מנשה נראה ונשמע עכשיו כמו גבר דרוזי, או יותר נכון כמו הדימוי של הגבר הדרוזי בעיני מישהו שלא מעורה בתרבות הדרוזית.

מנשה/יוסף: (במבטא ערבי) אפשר להיכנס?

דרורה: אהה...

יוסף לא מחכה לתשובה. הוא נכנס פנימה, מתבונן באורי המכוסה, כולו נרגש.

מה... :דרורה:

כן, סליחה. דיברו אתך, נכון? :יוסף:

מי דיבר? :דרורה:

עוד לא דיברו אתך? :יוסף:

על מה הם היו... :דרורה:

(קוטע אותה) אני האבא של הפצוע. :יוסף:

אתה... מה? :דרורה:

שמעת על הילד שלי, נכון? :יוסף:

אהה... :דרורה:

דיברו אתך במחלקה, נכון? :יוסף:

על מה דיברו? אף אחד לא דיבר איתי. :דרורה:

הייתה טעות. בזה (במקום פה). בבית חולים. :יוסף:

לא הייתה שום טעות! :דרורה:

שקט.

סליחה? :יוסף:

אני לא יודעת על מה אתה מדבר. אבל לא הייתה שום טעות. :דרורה:

הייתה. מסתבר ש... אני לא יודע איך להגיד לך את זה. (מצביע על הפסל) :יוסף:

אבל הפצוע ששוכב כאן... זה הילד שלי. הם התבלבלו בין החדרים. הם בטעות שמו את הילד שלי פה ואת הילד שלך... (מצביע על דלת היציאה) שם.

מה? :תמי:

יוסף מפנה את מבטו לעבר תמי, שבינתיים התעוררה.

(מושיט לתמי את היד) שלום, אני האבא. :יוסף:

(לא לוחצת) מה השעה? :תמי:

מוקדם. :דרורה:

מי אתה עכשיו? :תמי:

אני האבא... :יוסף:

איזה אבא? :תמי:

יוסף: יוסף חסן, האבא של הפצוע. הגיבור. החייל מהחדר שליד שהוא לא באמת...

תמי: חייל? אתה האבא של החייל?

יוסף: (מהנהן) מהחדר ליד, שהוא לא באמת מהחדר ליד. הפצוע, מהחדר שליד, החייל, הוא בה ומי שבה הוא מהחדר שליד, כלומר הוא כבר לא מהחדר שליד, הוא היה מהחדר שליד, אבל עכשיו הוא מת והוא לא חייל, אבל הוא כן מהחדר שליד... או לפחות היה... אבל לא חייל.

תמי ודרורה מנסות להבין מה מנשה/יוסף אמר עכשיו. לאחר כמה שניות הן נכנעות.

יוסף: מה שאני מנסה להגיד זה ש... (מצביע על הפצוע, נרגש) זה הבן שלי.

דרורה: שלי.

יוסף: הייתה טעות, הם התבלבלו ב...

דרורה: שלי!!

יוסף: גברתי, הפצוע שלי.

דרורה: צא מפה בבקשה.

יוסף: אבל אני האבא האמיתי.

תמי: האבא האמיתי?

יוסף: אני מבין שזה בטח לא קל לשמוע...

דרורה: (קוטעת אותה, ליוסף/מנשה) אתה זה שטועה, לא אני. זה האורי שלי ששוכב פה, לא שלך.

יוסף: (סימולטני איתה) הם לא התבלבלו בגופה, הם התבלבלו במשפחה ובחדרים. הילד שלך מת. הילד שלי עוד אתנו.

דרורה: אתה לא הולך לגנוב לי תיילד!!

יוסף: גברתי, בבקשה, בואי לא נריב על הילד. זה מתחת לכבודנו.

יוסף מנסה להתקרב לפצוע, דרורה דוחפת אותו משם.

דרורה: תתרחק.

יוסף: גברתי...

דרורה: אדוני, שלא תעז לגעת בילד שלי.

יוסף: אבל גברתי...

דרורה: אדוני.

יוסף: זה לא מכובד.

דרורה: בבקשה תפנה לנו את החדר. (יוסף לא זז) פנה תיחדר.
יוסף: בואי נדבר.
דרורה: אין על מה לדבר. פנה תיחדר.
יוסף: אבל...
דרורה: תודה ושלום!!
יוסף: בואי לא...
דרורה: תודה ושלום.
יוסף: זה לא מכובד.
דרורה: תודה...
יוסף: גברתי...
דרורה: ...ושלום.
יוסף: אני מבקש...
דרורה: תודה ושלום אמרתי.
יוסף: אני לא מוכן ליחס הזה.
דרורה: תודה ושלום. תודה ושלום. תודה ושלום. מה אתה לא מבין בתודה ושלום?
 תודה ושלום.

תמי הולכת לעבר הפסל.

יוסף: (לפסל) מנשה?
דרורה: (נעמדת לו בדרך) אתה מנשה.
יוסף: (לפסל) מנשה? אבאלה פה, מנשה?
דרורה: (לפסל) תתעלם.
תמי: היי!
יוסף: (לפסל) אתה שומע אותי, ילד אהוב של אבא?
דרורה: (לפסל) תתעלם אמרתי.
תמי: היי!!
יוסף: אימא מחכה לנו בבית, מנשהלה.
דרורה: (לפסל) אימא פה. אל תדאג, אהוב שלי!
תמי: היי!!!!

דרורה ויוסף משתתקים, מפנים את מבטם המבוהל לתמי.

תמי מרימה את הפסל ומשליכה אותו על הרצפה.
דרורה ויוסף מביטים על הפסל ועל תמי, המומים.
הפצוע שוכב מרוסק על הרצפה. האיברים שלו מפורקים.

תמי: זהו, אין אורי. נגמר הסיפור.

דרורה: אורי?

תמי הולכת לעבר הפצוע. היא מתכופפת.
תמי לוקחת את הראש של הפצוע/הפסל.

תמי: (מושיטה את הראש לדרורה) קחי.

דרורה לוקחת את הראש של הפסל, המומה.
תמי "כורתת" את הידיים והרגליים מהפסל ונותנת ליוסף.

תמי: קח.

יוסף לוקח מתמי את הרגליים והידיים.

תמי: לא צריך לריב, יש מספיק אורי לכולם.

שתיקה ארוכה מלווה את הבמה. דרורה ומנשה/יוסף מביטים חסרי אונים על הגופה
המפורקת של אורי/הפסל.

דרורה, עדיין מרוכזת בפסל המפורק, לוקחת את היוזמה.

דרורה: בוא תעזור.

דרורה מיד מניחה את חלקי הגופה שהחזיקה על המיטה של הפצוע.

דרורה: תן לי יד. (מביא לה רגל) יד!!! תן לי יד.

מנשה נותן לה את היד של הפצוע.

תמי: דרורה?

דרורה: עכשיו את הרגל.

מנשה מביא את החלקים שלו ומניח ליד. הוא מתכופף ואוסף את חלקי הפסל שעל הרצפה, משתף פעולה עם דרורה.

דרורה מנסה לחבר מחדש את הפצווע.

תמי מתקרבת לדרורה.

תמי: אורי לא פה...

דרורה: (מנסה להתעלם ממנה, רועדת מִפְחָד) אל תדאג, אהוב שלי.

תמי: דרורה?

דרורה: אני יודעת שאתה... שבור.

תמי: (אמפטי, מצביעה על הפסל) זה לא אורי.

דרורה: תמיד היית פגיע, אבל אני לא עוזבת אותך.

תמי: אורי מת. את שומעת אותי? אורי מ...

דרורה מסתובבת לפתע לכיוונה של תמי וסוּטרת לה בחוזקה.

תמי כמעט נופלת על הרצפה, מחזיקה את הלחי שלה, כואבת, המומה.

שתיקה ארוכה מלווה את הבמה. דרורה מתקרבת אל תמי עם רצח בעיניים.

דרורה: עוד פעם אחת את נוגעת בילד שלי, אני הורגת אותך. הבנת אותי? הבנת???

עוד פעם אחת את מתקרבת אליו אני מזיינת לך תיצורה. (תמי חסרת מילים, דרורה מביטה בה ברוגע מצמרר) אל תסתכלי עלי ככה, אמרתי לך שאני לא אתן לך להרוג אותו פעם שנייה... כלבה.

תמי מביטה על דרורה, שלא מסירה ממנה את מבטה המאיים.

לאחר כמה שניות, דרורה מתכופפת להרים את הפצווע/הפסל.

דרורה: (למנשה) בוא, תביא את הגוף.

מנשה מביא את הגוף ומנסה להרכיב אותו לגפיים. דרורה עוזרת לו.

תמי עומדת ליד מנשה ודרורה, בוהה קדימה, רועדת בכל גופה.

דרורה: (מתעלמת ממנה) יפה. עכשיו את הראש.

מנשה: (נותן לה את הראש) הנה.

דרורה: תסובב אותו... בדיוק.

דרורה ומנשה נראים כמו נרקומנים שמצאו את הסם שאיבדו. שניהם שקועים לחלוטין בהרכבת אורי מחדש.

תמי המומה, מזועזעת, עומדת קפואה במקומה.

וייס: מה קורה פה?

כל הדמויות מביטות על וייס, שהרגע נכנס לחדר. דרורה ומנשה נראים נבוכים, כאילו בדיוק תפסו אותם מבצעים פשע.

וייס: מה עשיתם?

דרורה: (מצביעה על תמי, בטון מאשים) היא שברה את אורי.

תמי: פסיכים!

מנשה: (מצביע על דרורה, עכשיו הוא חוזר למנשה) היא לוקחת אותו רק לעצמה.

דרורה: היא אומרת שאורי מת.

תמי: כולנו פסיכים!!

מנשה: היא לא מוכנה להתחלק.

דרורה: הוא שלי.

מנשה: שלי.

דרורה: רק שלי.

תמי מתיישבת בצד, כולה רועדת.

מנשה: זה לא פייר.

דרורה: (מחקה אותו) זה לא פייר, זה לא פייר.

מנשה: (לווייס) תגיד לה שהפצוע של כולנו.

וייס: הפצוע הוא לא...

דרורה: הפצוע שלי.

מנשה: שלי!

וייס: אני מבקש...

דרורה: אני האימא. אני האימא.

מנשה: את לא שום דב...

וייס: (מתפרץ) די כבר, מה יש לכם? (חוזר לדרורה ומנשה בטון מנומס ואחראי) אנחנו לא בגנון פה. אורי הוא לא של אף אחד. אורי הוא לא אובייקט, הוא לא פיסת ריהוט או צעצוע.

מנשה: (לדרורה) כן, תקשיבי לרופא.

מנשה בוהה לרגע בחלל ומיד חוזר להיות יוסף הדרוזי.

יוסף: (עם מבטא ערבי מוזגם) זה לא משחק פה. אנחנו מדברים על בן אדם, בן אנוש, על הילד של כולנו, שלי, שלך, של כולנו, הפצוע הזה, האפרוח הזה, ייצור פגיע, חלש. ואנחנו פה רבים כמו משוגעים על מה? על למי שייך מה ולמה? איך הגענו למקום הזה? לאיפה נעלמה הדרך ארץ? הרעות? הכל ישראל ערבים... זה לזה? הואהבת לרעך כמו... מה את עושה, תביאי לי את זה!!!!

מנשה (שוב חזר למנשה) מתנפל על דרורה ומנסה לחטוף ממנה את הפסל. דרורה לא מוותרת.

דרורה: זה שלי!!!!

מנשה: שלי!!!!

וייס: (עומד להם בדרך) היי!!

דרורה: רק שלי!!!

וייס: היי!!!! היי!!!!

וייס דוחף את דרורה ואת מנשה כל אחד לצד השני.

וייס: תפסיקו שניכם.

מנשה: (מיד משנה "מנשה") ד"ר, שמעת את החדשות? אבא היה פה.

וייס: מנשה...

מנשה: אבא שלי, הוא היה פה.

וייס: הוא לא...

מנשה: אל תגיד שהוא לא היה, כי הוא כן היה. אבא היה פה והוא חיפש אותי. הוא הגיע לבקר ולקחת אותי מפה. (לדרורה) תגידי לו.

וייס: אבא שלך לא...

מנשה: (מתעקש בהחלטיות) אבא שלי היה פה, הוא חיפש אותי.

וייס: זה לא הזמן ל...

מנשה: הייתי ילד טוב. לא הייתי ילד טוב? אני הייתי ילד טוב.

וייס: (חסר סבלנות) מנשה...

מנשה: הכי טוב.

וייס: (עומד להתפוצץ) זה לא זמן ל...

מנשה: לא, אני הייתי ילד טוב.

וייס: אני מבקש ש...

מנשה: עשיתי מה שצריך.

וייס: זה לא זמן עכשיו ל...

מנשה: אני הייתי ילד טוב...

וייס: מנשה...

מנשה: ואבא שלי בא לקחת אותך...

וייס: (מתפוצץ) אף אחד לא רוצה אותך!!!

כל הבמה משתתקת לפתע. מנשה עומד קפוא, המום.

וייס: לא יוסי, לא מרים, לא אף אחד. אף אחד לא רצה אותך, אף אחד לא אהב אותך. אתה קוץ בתחת של העולם. אין לך אף אחד, רק אותנו. אני אבא שלך. המחלקה זו אימא שלך.

שקט. מנשה מביט על וייס, נראה פגוע. הוא פורץ לפתע בבכי. זהו רגע מעורר רחמים ומביך. כולם מביטים על מנשה, חסרי אונים. לאחר כמה שניות מנשה מחליט לקחת את עצמו בידים. הוא נרגע וחוזר לאותו "מנשה" ישן.

מנשה: אם הוא יתקשר, אבא שלי, או אימא...

וייס: (מיואש) אני אודיע לך.

סניטר: תמי.

תמי מפנה את מבטה לסניטר, שעומד בכניסה לחדר.

מנשה: מבטיח? (וייס מהנהן) תודה, ד"ר.

וייס: בוא.

וייס מוביל את מנשה החוצה. מנשה, ממלמל לעצמו תוך כדי.

מנשה: (תוך כדי יציאה) הם יתקשרו היום.

וייס: הם יתקשרו...

מנשה: (קוטע אותנו) אני בטוח שהם יתקשרו היום.

סניטר: (לתמי) בואי.

מנשה: (לעצמו) הייתי ילד טוב.

תמי: עכשיו?

וייס: היית ילד טוב.

סניטר: עכשיו.

מנשה: אף אחד לא יכול להגיד שלא הייתי טוב.

סניטר: למה את מחכה?

וייס: היית טוב.

מנשה: אני הייתי טוב.

מנשה ווייס יוצאים החוצה.

דרורה: סיימתני!!

דרורה סיימה להרכיב את אורי מחדש, אבל עכשיו האיברים שלו רופפים, נופלים במקומם.

הסניטר לוקח את ידה של תמי, שמתקרבת אתו לכיוון דלת הכניסה.

דרורה: כמו חדש.

הגפיים של "הפצוע" מאיימים ליפול, אבל לדרורה זה לא משנה.

וייס חוזר לחדר כשתמי והסניטר כבר כמעט ביציאה.

וייס: (לסניטר) מה אתה עושה?

סניטר: (נעמד בין תמי לווייס) תתעלמי ממנו.

וייס: יש לך מושג עם מה אתה מתמודד?

סניטר: (לתמי) עוד רבע שעה אנחנו בבית.
וייס: חצוף אחד.
תמי: (לא מצליחה לצאת) אני לא...
סניטר: תסתכלי עלי. זה רק אני ואת...
וייס: פרחח.
סניטר: רק אני ואת, תתעלמי מהרעש, רק אני ואת.
וייס: חסר אחריות.
סניטר: בואי כבר!!
וייס: בריון.
סניטר: (פונה עצבני לווייס) תהיה בשקט, אתה!!

וייס רותח מזעם, עומד קפוא במקומו.

וייס: זהו, סיימת פה. מחבל! מחבל!!
סניטר: שאני אספר להם מה עשית?
וייס: מה אתה מבין, מחבל?

הסניטר פונה לקהל.

סניטר: הוא ניסה לאשפז את אשתו...
וייס: (רותח מזעם, אבל מנסה לשמור על קור רוח, מתגונן בפני הקהל) החיים האישיים שלי לא נוגעים ל...
סניטר: (פונה לווייס בטון מאשים) ניסית לאשפז את אשתך, לגנוב לה את הילדה שלהם ולאשפז אותה.
וייס: (על סף איבוד עשתונות) עלוב, אתה בן אדם עלוב.
סניטר: (פונה לווייס) כשהיא מתה, מיררת בבכי על הקבר שלה כמו תינוק, יא רוצח.
וייס: (מאבד עשתונות) בן של זונה.
סניטר: אתה הרגת אותה.
וייס: שרמוטה, כלב, מניאק.
סניטר: חכם גדול בלנהל חיים של אנשים אחרים...
וייס: קוקסינל מזדיין בתחת.
סניטר: כשבבית שלך אתה... זבל.
וייס: (שוב חוזר לווייס הישן והטוב) אני כל כך מתנצל על ההפרעה הרגעית הזו.

- סניטר:** (לדרורה ולתמי) למה אתן עדיין פה?
- וייס:** אבל כפי שאמרתי לפני, הכל במסגרת הטיפול.
- סניטר:** את לא רואה את זה?
- וייס:** הכל במסגרת האתיקה הרפואית.
- סניטר:** את לא רואה מה הוא עושה?
- וייס:** המחקר שלנו לא יסולא בשום פ... (שוב מתחרפן) בן של זונה, מזדיין בתחת, קוקסינל שרמוט... (שוב נרגע) אנחנו הגענו לפריצת דרך שתחזיר את המחלקה הזו לחוד החנית של המחקר הקליני?
- סניטר:** מה אני מחמיץ?
- וייס:** אני נתתי פה למטופלים משהו שלא היה להם לפני.
- סניטר:** למה את עדיין פה??
- וייס:** פתרון לטראומה, תחושה של ייחוד... אני אזיין אותך, אני אפתח לך עוד חור תחת, אני אדפוק לך את ה... (שוב נרגע) אדון נכבד, אני מבקש ממך בכל לשון של בקשה, פנה לנו את המחלקה. תודה.
- סניטר:** (פונה לתמי, נואש) תמי...
- דרורה:** המקום שלך הוא פה.
- סניטר:** אני מתחנן...
- וייס:** תקשיבי לה.
- דרורה:** המקום שלך הוא אתנו, איתי ועם אורי.
- סניטר:** אורי מת.
- דרורה:** הוא לא מת. (לתמי) הוא ימות אם תלכי. אם את הולכת, את הורגת אותו. את הורגת גם אותי. אני מתחננת... אל תהרסי את מה שבנינו פה.
- סניטר:** בואי...

תמי עומדת בין וייס לבין הסניטר.

סניטר: בואי...

תמי מפנה את מבטה לווייס.

וייס: אנחנו לא מחזיקים אף אחד בכוח. אם את רוצה לצאת... הדלת פתוחה.

תמי עדיין עומדת שם, משותקת.

הסניטר מושיט לה את היד. תמי לוקחת את ידו של הסניטר.

דרורה: (מפוחדת) תמי!! (תמי נעצרת) אני מצטערת שקראתי לך כלבה. את לא כלבה.

תמי, לאחר התלבטות קצרה, מתחילה ללכת לעבר היציאה.

דרורה: (מבוהלת) אל תעזבי אותי!!
וייס: תמי לא צריכה להישאר כאן בשבילנו.

תמי והסניטר צועדים לעבר היציאה. דרורה עומדת לה בדרך.

דרורה: (נואשת, מפוחדת) תישארי.
וייס: (מושך את דרורה אליו) תני לה ללכת. היא יודעת מה טוב לה. (לתמי) להתראות.

וייס סוגר את עצמו, את הפצוע ואת דרורה מאחורי וילון שמקיף את הפצוע. תמי עומדת בקצה החדר, מבודדת מכל השאר חוץ מהסניטר. היא לא זזה.

סניטר: היי... (תמי מביטה על הפצוע) היי...

הסניטר מחבק אותה.

סניטר: זה לא יהיה קל, אבל את תתרגלי ואז נחזור למה שהיה לנו.

תמי: פאפוס.

סניטר: (צוחק) כן, בפאפוס.

תמי: ובאילת.

סניטר: כן, כן... .

תמי: תומר...

סניטר: כן... מה? את זוכרת?

תמי מהנהנת.

מאחורי הווילון נשמעים לפתע צלילים של דפיקות לב ממכונת אי.קיי. גיי.

תמי עומדת להיכנס חזרה לחדר.

סניטר:	(תופס אותה) היי.
תמי:	(מתנערת ממנו) עזוב.
סניטר:	(ממשיך להחזיק אותה) אני לא עוזב.
תמי:	(צועקת עליו) עזוב אמרתי!!

הסניטר עוזב אותה. היא נכנסת חזרה פנימה, משאירה את הסניטר לבדו.
מבחוץ, ניתן לראות את צלליתה של תמי מתקרבת אל הפצוע הישראלי/מנשה שלפתע
התעורר לתחייה.

תמונה 5

מתוך החשיכה בוקעים צלילי פסנתר שנשמעים כמו התחלתה של נעימה הרמונית.
מנשה שלבוש עכשיו כאורי, פצוע בבית חולים עם מדים לבנים של מאושפז, צועד קדימה
מתוך החושך שעל הבמה.

הוא נראה שברירי, חולני אפילו, אבל גם אנרגטי ואופטימי.
אחרי הפתיח המוסיקלי, הוא פוצח בשיר "דרך ארוכה" של גלי עטרי, מביט בקהל שמלפניו.

מנשה: (נרגש, רועד אפילו אבל שר כמו גדול) דרך ארוכה, אני כעוף בנדודי...

וייס מגיח גם הוא מהחושך, מצטרף אליו ופונה לקהל.

וייס: מה שהתרחש כאן בימים האחרונים הוא לא פחות מנס רפואי.

מנשה: (ממשיך לשיר) אני כרוח...

וייס: הפצוע הישראלי...

מנשה: ...חרש...

וייס: התעורר...

מנשה: ימים עובר שר לו מסתיו אל סתיו.

וייס מביט אחורה, לעבר מנשה. האורות עולים גם על דרורה ועל תמי, שעומדות מאחוריו
ומצטרפות לשירה, מלוות את אורי.

מנשה, תמי ודרורה: (ממשיכים לשיר) דרך רחוקה....

וייס: ופתאום המחלקה מתעוררת לחיים.

מנשה, תמי ודרורה: ואני ציפור, בליל סגריר...

מכל השרים, תמי הכי פחות נלהבת מהנאמבר המוסיקלי, אבל עדיין משתפת פעולה. דרורה
ומנשה כבר לחלוטין בשירה.

וייס: אף אחד לא ציפה להתפתחות הזו.

מנשה, תמי ודרורה: ציפור בלי בית...

וייס: (מתרגש) קשה לתאר את התחושה הזו...

מנשה, תמי ודרורה : מה היא אל מול שמיים...

וייס : ...שבה עבודה ארוכת שנים בסופו של דבר מצליחה לשנות משהו.

מנשה, תמי ודרורה : כשאבד לה סוף השיר?

דרורה מזמינה את וייס לשירה. וייס נבוך, אבל זורם איתם.

מנשה, תמי, דרורה ווייס : (כאילו היו ילדים בגן ששרו את הפזמון ביום הורים) שיר הרוח על המים, ולו הרבה גוונים. מי אני היום ומה אני? בצלילים המשתנים בשיר, כשהאור על פני המים יש קשת של גוונים...

מנשה לוקח צעד קדימה.

מנשה : (לבד) מי אני היום, מה היום, מי אני בשיר?

וייס, תמי ודרורה סיימו. מנשה כבר מוכן לבית השני.

מנשה : דרך רחוקה...

וייס : טוב, מספיק.

מנשה : (נבוך) אוקיי.

מנשה מיד מפסיק לשיר.

תמי : אורי?

אורי מביט בה, מבוהל, חושש.

אורי : היי.

תמי : היי.

תמי : אני יכולה לשבת לידך?

אורי מהנהן. שניהם מתיישבים על המיטה.

תמי : זה בטח מאוד מבלבל, מה שקורה פה...

תמי נעצרת. היא מתבוננת על דרורה, שעומדת לידם, אפילו רוכנת.

תמי: דרורה?

דרורה לא מבינה את הרמז.

אורי: דרורה, את יכולה להשאיר אותנו...

דרורה: מה? כן. בטח.

דרורה עדיין עומדת. אורי ותמי מביטים בה, לא מבינים.

דרורה: אתה יכול לקרוא לי אימא? (אורי לא מבין) אימא, אתה יכול לקרוא לי...

אורי: אהה... כן. אימא. את יכולה להשאיר אותנו לבד, אימא?

דרורה מחייכת לאורי. לפתע הדמעות מתפרצות. היא ממררת בבכי שכולו שמחה ואושר.

וייס: (כמו אבא גאה) בואי לפה.

וייס מחבק אותה. דרורה מתחפרת בין זרועותיו.

אורי ותמי נותרים לבדם.

תמי: אני לא יוד... ..

אורי: אולי כדאי ש... ..

אורי משתתק.

אורי: סליחה.

תמי: רצית להגיד משהו?

אורי: תתחילי את.

תמי: זה פשוט... ..

אורי: אכפת לך שאני... ..

- תמי:** כן, בטח.
- אורי:** בטוחה?
- תמי:** כן.
- אורי:** כי אם...
- תמי:** דבר!!
- אורי:** אני עדיין לא זוכר הרבה ממה שקרה. אני רק זוכר אותך, מסתכלת עלי כאילו הסתכלת על גופה, ואַת... אימא... (הבכי של דרורה שוב נשמע בקולי קולות) ואת הרופא. ייקח לי זמן להיזכר בהכל, אבל אני מבין שהעניינים בינינו לא היו... תקינים.
- תמי:** כן, זה לא...
- אורי:** אני לא רוצה שתתנצלי. הבן אדם שבו פגעת, או מי שאת חושבת שפגעת בו, זה לא אני. כלומר זה כן אני, אבל זה לא אני אני. הבנתי גם שהכרת פה מישהו ושהוא התאהב בך...
- תמי:** אני לא...
- אורי:** לא, זה בסדר. אני לא יכול להאשים אותו. אישה יפה כמוך, מי לא יתאהב בך? מה שאני רוצה להגיד זה שאני רואה שאת מבולבלת, אני רואה שאת לא בטוחה מי אני ומה אני, וגם אני מבולבל וגם אני לא לגמרי סגור על... את יודעת... אבל... כשראיתי אותך איתי וכשהבנתי שאני ואת היינו ביחד, אז... זה עשה לי טוב.
- שקט.*
- אורי:** אני מתחיל לחבב אותך, זה מה שאני מנסה להגיד. אולי אפילו לאהוב. ואני יודע שזה לא הדדי, אני יודע שאת עדיין... מבולבלת, אבל אולי אם ניתן לזה הזדמנות, אז יכול... את יודעת... כי אני מרגיש שמהו פה...
- תמי:** (קוטעת אותו) אתה יכול להגיד שאתה סולח לי?
- אורי:** מה?
- תמי:** שאתה סולח לי. אני רוצה לשמוע את זה. אני צריכה לשמוע את זה.
- אורי:** אין מה לסלו...
- תמי:** רק תגיד.
- אורי:** אבל...
- תמי:** בבקשה תגיד.
- אורי:** באמת שלא...
- תמי:** תגיד!!
- אורי:** אני סולח לך.

תמי פורצת בבכי פתאומי. היא קורסת. זהו בכי של שחרור, בכי שחיה להתפרץ מאז תחילת המחזה.

וייס ודרורה מביטים נרגשים על התמונה המרגשת. אורי לא יודע מה לעשות. הוא מתקרב אליה ומחבק אותה.

- וייס: (לקהל בגאווה) תסתכלו עליהם.
אורי: תמי?
וייס: (נרגש) אני מתנצל על הסנטימנטליות...
תמי: כן.
וייס: מי מכס שמכיר אותי יודע שזה לא אופייני לי...
אורי: אפשר ל...
תמי: מה?
וייס: (על סף דמעות) אבל הפצוע הישראלי הפך אצלנו לדרך חיים.
אורי: זה יישמע לך מטופש.
וייס: הפצוע הישראלי הוא המשמעות...
תמי: לא, דבר.
וייס: הפצוע הישראלי הוא המקור לאמונה...
אורי: אני יכול אולי...
וייס: הפצוע הישראלי הוא מצב תודעתי.
אורי: ...לנשק אותך?
וייס: (מצביע עליהם בגאווה, כאילו הוכיחו את הנקודה שלו) ואת זה הפצוע הישראלי עשה.

לפתע, הסניטר/תומר נכנס פנימה דרך כניסת הקהל. הוא מתיישב במקום פנוי, ופשוט מביט קדימה.

- תמי: אהה...
אורי: אם זה ישיר מדי, אז אני מתנצל.

תמי לא מגיבה. היא פחות מתלהבת.

- אורי: עזבי.
תמי: לא...

אורי: באמת, תשכחי שאמרתי משהו.

תמי: לא, אם אתה רוצה... אז...

אורי: כן?

תמי: אפשר.

אורי: אוקיי, אז אני הולך ל...

אורי מתקרב אליה ומנשק אותה. היא מפנה לו את הלחי שלה.

ברגע שהוא מנשק אותה, היא מיד שמה לב לסניטר.

תמי: חזרת!!

אורי נבוך קצת, אבל מנסה לשדר עסקים כרגיל.

אורי: בוודאי.

וייס: תמי, אורי, דרורה... יש פה אנשים ש... שבאו לפגוש אתכם. בואו תגידו להם שלום.

תמי עדיין בוהה בסניטר, לא הקשיבה לווייס. דרורה ואורי מביטים לעבר הקהל.

וייס: בואו. רק תגידו שלום.

תמי מיד קמה ומתקרבת לקהל/סניטר. אורי/מנשה ודרורה הולכים בעקבותיה.

וייס: בואו, בואו. תגידו שלום.

דרורה: (לקהל) שלום. אני האימא, (על אורי) זה הילד שלי (על תמי) וזו כלתי. תמי, תגידי משהו.

תמי שותקת, בוהה בסניטר.

תמי: אתה פה?!

וייס: (לא שם לב לסניטר) בוודאי שהם פה. אנחנו כולנו נרגשים מאוד ממה שקרה פה. (לאורי) אורי, אולי תגיד אתה כמה מילים לאורחים שלנו?

אורי: אני חייב?

וייס: הם רק רוצים להכיר אותך.

וייס מתיישב ליד הקהל, מקשיב בגאווה לאורי/מנשה.

אורי: (פונה לקהל) שלום. קוראים לי אורי, זה לפחות מה שהרופא אמר לי.

הסניטר מסמן לה שתבוא אליו. תמי מתכוננת ליציאה.

אורי: (ממשיך) אני לא מרגיש אורי, אבל אני אורי, או לפחות מנסה להיות... בהתחלה רציתי להיות מישהו אחר. רציתי להיות מי שאני, לא שאני יודע מי אני באמת, או מי שאני אמור להיות. הרופא אמר שאני זה אני ושזו התקדמות מדהימה... להיות אני. אז זרמתי.

תמי עולה לעבר הקהל, חולפת על פני אורי ודרורה.

דרורה: (לתמי) מה את עושה?

אורי: ד"ר וייס אמר לי שהאמונה החזירה אותי לחיים, אז זרמתי...

תמי מתעלמת מדרורה, צועדת לעבר היציאה.

אורי: (מרוכז בעצמו, כאילו משחזר סיט) לפעמים מנשה מופיע לו באמצע הלילה, ואתו גם יוסי ומרים, אבל אני מצליח להשתיק אותם, כמו רוחות רפאים. כשאני פה, אני מוגן מהם, זה לפחות מה שאני חושב... רוב הזמן. אבל אז הם ממשיכים להופיע לפני, הרוחות.

תמי מביטה לעבר היציאה. היא עוצמת את עיניה לשנייה, וצועדת צעד אחד קדימה.

דרורה: תמי?

אורי: (ממשיך) אני מעיף אותם ממני, ולפעמים הם עוזבים אותי לכמה זמן, אבל הם תמיד חוזרים והם נשארים, במאחורה של הראש, יוסי ומרים ומנשה.

תמי והסניטר כבר בחוץ. דרורה מביטה בהם מודאגת, אבל נשארת במקומה.

אורי: (משהו בו משתנה, כאילו דיבר מתוך סיוט) וגם אם הם עוזבים הם לא עוזבים... את המאחורה של הראש. הם לא עוזבים את המאחורה של הראש. הם לא עוזבים. הם לא עוזבים!!! מאז שהם עזבו אותי, הם לא עוזבים אותי. למה אתם לא עוזבים?? תעזבו אותי כבר!!!! מה אתם רוצים ממני?? אני זה אני!!! אני זה אני ואתם לא קיימים!!! (ליוסי ומרים) אתם לא קיימים!!! אתם בסך הכל רוחות רפאים, נכון? אתם לא קיימים, נכון? (פונה לאחור) נכון, אהובה שלי?

אורי מביט אחורה. תמי לא שם. הוא פונה לווייס, שגם לא מוצא אותה.

אורי: לאן היא הלכה? (אף אחד לא עונה לו, הוא פונה לווייס) לאן היא הלכה?
וייס: אהה...
דרורה: אנחנו לא צריכים אותה, אורי.
אורי: (מבולבל) אני אורי?!
דרורה: בוודאי שאתה אורי.
אורי: (לווייס) אני אורי?!
וייס: אתה אורי.
אורי: ובסוף יהיה טוב, נכון?
דרורה: עכשיו טוב!
אורי: עכשיו טוב?
וייס: עכשיו טוב.
דרורה: הכי טוב.
וייס: כן. הכי טוב.
אורי: לסיפור שלי יש סוף טוב, נכון?
וייס: כן. טוב.
דרורה: הכי טוב.
אורי: הכי טוב?
דרורה: הכי טוב.

וייס, אורי ודרורה בוחים קדימה, מנסים לשכנע את עצמם שההצגה הסתיימה בטוב.

אורי: (מפטיר באדישות) טוב.

סוף